SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 2. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Vasa 6 19. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 15 Januari 1900. | Expedition: Kungstensgatan 56. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 20:e Årg.

Wilma Norman-Neruda

(Lady Hallé).

En högtidligare början af artistkonserterna i vår hufvudstad under detta nya år och århundrade kunde knappast ske, än genom den konsert som d. 12 d:s gafs af fru Wilma Norman-Neruda, ty bland nutidens violinartister är det få, hvilka så obestridt intaga första rangen, som denna konstnärinna, genom ädelheten, storslagenheten och fulländningen i hennes spel. Länge har detta varit erkändt i hela den stora musikvärlden och senast i utlandet med anledning af de konserter konstnärinnan nyligen gifvit i Köpenhamn och vid slutet af förra året i München, Dresden och Berlin, där hon ej på sexton år låtit höra sig förr än nu i början af november. Efter hennes konsert i sistnämnda hufvudstad yttrar sig sålunda O. Lessmann om henne i Allg. Musikzeitung på följande sätt:

Violinisten fru Wilma Norman-Neruda, nu mera bosatt i London, bär ett namn, som med rätta räknas till de mest firade i konstvärlden. Då fru Norman-Neruda, som för öfrigt nu kallas lady Hallé, sist konserterade i Berlin öfverraskade hon de åhörare, som ej förr hört henne, ej blott genom en förvånande, alltid segerviss teknik utan ock genom en storhet och gedigenhet i uppfattningen, en så fint utvecklad stilkänsla, att hon häruti bland tyska violister endast kan jemföras med Joachim. Hennes utförande då af Beethovens konsert var en i allo fulländad konstprodukt. Likaså bragte nu hennes utförande af Spohrs »Sångscen», »Romans» af Bruch och Mendelssohns konsert en utsökt, fullkomlig konstnjutning.»

Etienne Nicolas Méhul.

Wilma Norman-Neruda (Lady Hallé).

Med H. Goldschmidt, som omnämner hennes utförande af Brahms' Dmollsonat, då hon d. 16 sistl. dec. biträdde sin systerson Hjalmar Arlberg i Berlin på hans konsert, kan man verkligen om henne utropa: »Hvilken herrlig konstnärinna!»

Lady Hallés konserterande här denna gång ha vi att å annat ställe i detta nummer omnämna. Konstnärinnans biografi har förut ett par gånger intagits i denna tidning, senast för fem år sedan.

Etienne Nicolas Méhul.

Det nyligen timade återupptagandet på den kungliga teatern af »Joseph i Egypten» ger oss anledning att kasta en blick på denna operas tonsättare och meddela hans biografi, hvilken förut ej varit upptagen i Svensk Musiktidning.

Méhul föddes d. 22 juni 1763 i Givet (franska depart. Ardennes). Sin första utbildning fick han af en blind organist och tjänstgjorde såsom sådan först i sin födelsestad samt blef 1778 ställföreträdande organist i klostret Lavaldieu. Samma år begaf han sig dock till Paris, där han fick praktik som musiklärare och gjorde bekantskap med Gluck. Uppförandet här af dennes »Iphigénie en Tauride» grep honom i så hög grad, att han beslöt själf bli operakomponist. Gluck, som upptäckt hans begåfning härför, uppmuntrade honom att egna sig däråt. Efter tre operaförsök, som han förevisade Gluck, lyckades han få fram på Opéra comique sin opera »Euphrosine et Conradin ou le tyran corrigé» (1790), hvilken väckte stor uppmärksamhet och påminte om Gluck. Därpå följde »Alonzo et Cora» på Stora operan. Tämligen god

framgång hade en del af hans följande operor, såsom »Le jeune sage et le vieux fou» (1793, »Ung klok och gammal tok», gifven i Stockholm 1805), »La caverne» m. fl. (1795). Under revolutionen arbetade Méhul både för Opéra comique och Académie Musique likasom han nyttjades att förhärliga republikens fester. Denna verksamhet tillfredsställde just icke Méhul. Revolutionsåren voro i det hela mycket ogynnsamma för hans konst. Han skref själf sedan: »Midt i de politiska stormarne tröttades min inbillningskraft och jag arbetade endast med ansträngning.» Trots sin hederliga och öppna karaktär och sin exemplariska lefnad undgick han dock ej sammanstötning med terroristerna, så som det hände sig vid uppförandet af hans »Le jeune Henri» 1797, en opera, som man ej fann sig vid, då en »tyrann» däri skildras sympatiskt. Af denna opera har uvertyren, ett slags jaktstycke, hållit sig uppe till våra dagar såsom ett vackert vittnesbörd om Méhuls förmåga som orkesterkomponist. Också blef densamma begärd da capo när operan uthvisslades. Härefter följde »Ariodant» (1797) och »L'irato» (1801), hvilka båda operor gåfvos i Stockholm 1808. Sistnämnda opera gafs först under ett antaget italienskt tonsättarenamn. Méhul ville nämligen därmed narra sina motståndare, som anklagade honom för att skrifva tungt och monotont men ej förmådde komponera i den lätta, eleganta italienska buffastilen. I samma stil skref han »Une folie» (1802), under namnet »Målaren och modellerna» uppförd i Stockholm 1804, en ibland den tidens bästa operetter, som hållit sig uppe till senare tider; och vidare »Le tréser supposé (1802 — »Den föregifna skatten», i Stockholm 1805), »Les deux aveugles de Tolède (1806 — »De bägge blinda», i Sthlm 1833) m. fl. Sålunda uppkommo från 1797 till 1801 »Le pont de Lodi», »La toupie et le papillon», »Adrien», »Epicure», »Bion»; 1803—1806 »L'heureux malgré lui», »Helena», »Le baiser et la quittance» (med Kreutzer, Boieldieu och Isouard), »Les Hussites», »Uthal» och »Gabrielle d'Estrées». Af Méhuls komiska operor ha flere öfverlefvat honom men af de seriösa endast den 1807 komponerade »Joseph», ett mästerverk af klassisk ren stil, religiös anda och äfven lokalfärg. Så småningom tillkämpade sig denna opera den betydande plats den ännu i dag bibehåller.

Ett bröstlidande började nu förmörka hans lif och Spontinis triumfer blef honom en grämelse. Han skref dock ännu musik till tre balletter och operorna »Les amazones», »Le prince troubadour», »L'oriflamme» (med Berton, Paer och Kreutzer), uppförda 1812—1816. Förgäfves sökte han lindring i sitt bröstlidande genom vistelse i södra Frankrike, återvände till Paris och afled där d. 18 okt. 1817. Förutom sitt sista arbete »Valentine de Milan», uppförd 1822, efterlämnade han sex operor, som ej blefvo uppförda. Sonater och symfonier, som han skref, voro utan större värde, däremot gjorde hans kantater och patriotiska hymner stor lycka.

Vid Paris-konservatoriets stiftelse 1794 blef Méhul en af dess fyra inspektörer. Såsom sådan och medlem af Académie des beaux-art (1795) föreläste han öfver »L'état futur de la musique en France» och »Les travaux des élèves du conservatoire à Rome» (i Magasin encylopédique 1808). Hans biografi utgafs af Vieillard 1859. Méhul blef 1815 invald till ledamot af Musikaliska akademien i Stockholm.

En vacker minnesruna öfver Méhul har Lavoix lämnat i följande ord: »Man fylles af respekt, då man betraktar denne geniale man, som icke kände till ränker och afund, som alltid var en trofast vän och en god rådgifvare, välvillig mot sina konstbröder, beskyddande gent emot unga människor och elever, beundrande geniet och fördragsam mot dess fel.»

Kantat

af *E. A. Karlfeldt*,

satt i musik för solo, kör och orkester af H. Alfvén, först utförd å kgl. teatern d. 1 januari 1900.

Lifvets välde.

Kör.

Mäktiga ström, som hvälfver våra öden,
forsande flod, hvars bräddar heta döden,
ingen har sett din källas första flöden,
ingen det haf, där du skall söka ro.
Fjärmaste stjärna, som på fästet glänser,
skönjer ej lifvets rågång; utan gränser
ståndar den värld, som dag och natt bebo.

Seklens färd.

Kör.

Men genom rymder af skugga och ljus
fara på stormhjul seklernas vagnar;
världarna ligga som skälfvande agnar,
strödda på vägen i vindens brus.
Upp till den evige konungens hus
sänder hans rike förgängliga röster,
lifvets lofsång från väster och öster,
skänker af skönhet från klot af grus.

Världarnas offer.

Solo.

Offrande träda
seklens mör för Herran,
böja i tronens
klarhet sina knän.
Hvad kan jorden gifva?
Jorden bor fjärran,
fattig och ringa
men blomstrande och vän.

Rikare stjärnor,
rymdens höga solar,
sända silfverliljor,
rosor af gull.
Jorden sitter fjärran
på de dunklas stolar,
blyg och förgäten
för sin skumhets skull.

Systrar, som träden
offrande i salen,
bringen af ljufhet
allt hon förmår,
blomsterdoft af Karmel,
dudaim från dalen,
mörka skogars lena
sus i nordens vår.

Täck är för Herran
jordens blomsterånga,
älskad i höjden
bleka dalars vår,
täckare ett vårligt
hjärta, som kan fånga
himmelsk eld ur jordens
korta, svala år.

Offrerskor, träden
inför den som hörer,
den som ser och känner
rymdens alla vrår.
Bären glöd och brus af
ädla ungdomskörer:
större offergåfva
ej hans värld förmår.

Till det nya århundradet.

Kör.

Det är moln om din fot, det är sky om din kind,
du som möter oss okänd och ny;
så låt slöjorna flyga för himmelens vind,
låt oss skåda din majfriska hy.
Ty vi tro, du är skön, att din gång är glad och lätt
som en dans i Mahanaims ängd
att du kommer som dagg till den längtande ätt,
som försmäktar i färdvägens längd.

För oss fram, var vår sköldmö, vi följa ditt spår.
Vare kärlek ditt banér öfver oss;
ty din här är all blommande människovår,
våra sinnen stå tända som bloss.
Hvar är orätt och våld, hvar är suckan utan skuld?
Där är äfven vårt heliga krig.
Ty vi tro det för visso, att rätt är mer än guld,
vi som väntat och hoppas på dig.

Sjung oss fram som en vårelf vid våra vägars rand,
som en pingstvind i darrande hult.

Lär oss värna och rödja med gamman vårt land,
tills af ära och korn det står fullt.
För oss ofega fram till den långa, långa ro,
som skall famna oss fast som en brud,
att vårt lif blir ett offer af mandom och tro,
när du står som vårt budskap för Gud.

Blandad konst.

Af R. Batka.

Att »öfvergå Wagner» har redan under åtskilliga år varit det icke förhemligade begäret hos våra komponister och estetiker. Hvilket proberande och spekulerande för att komma loss ur det tvingande bandet, och alltid fåfäng möda! Ty hack i häl skramlar kedjan, hvarmed den väldige fästat epigonerna vid sig, ja den skramlar så mycket värre och bullersammare ju mer dessa sträfva emot och göra krampaktiga försök att lösrycka sig ifrån densamma.

Det är dock i verkligheten icke så illa beställdt med saken, som det synes. Om operakomponisterna för dagen ej kunna komma ifrån Wagnerstilen, så kunna de få hållas med den. Grillprazers maxim: »haf talang och skrif hvad du vill» låter sig i viss mening utsträckas äfven därhän: »skrif *såsom* du vill»; gärna för min del à la Bach, Mozart, Schumann, Liszt, alltså äfven wagneristiskt. Men egen talang vill det till, talang som förmår intressera och fängsla i så hög grad, att man glömmer undersöka hvilken stil som i den uttalar sig. Kommer då till talangen snillet, en skaparkraft af första rang, så är förtrollningen löst af sig själf och en ny aera bruten. Sådana som till hvarje pris skola representera framskridandet och betrakta Wagners konstverk såsom ett genomgångs- och utvecklingsstadium för »operans» species hafva nu emellertid råkat i ej ringa förlägenhet genom de fruktlösa försök, som i våra dagar gjorts af de bästa konstnärer att öfvertrumfa Wagner. Men tänk om Wagners konstverk — rent formelt betraktadt — redan vore höjdpunkten af en utveckling, något i sig fulländadt, så att hvarje försök till ombildning och ytterligare fullkomning ovillkorligen strandade och endast medförde en försämring af den underbart konstnärliga organismen? Denna åsikt hyser jag verkligen för min del och stärkes däri icke allenast genom det blinda svärmeriet utan genom hvarje nytt kritiskt studium af den Wagnerska konsten likasom genom hvarje jämförelse mellan Wagner och hans mest begåfvade efterföljare. Om än må erkännas att dessa stundom genom rikedom på medel, å ena sidan, och å den andra möjligen i den fina förgreningen af det orkestrala stämflödet ha hunnit framom honom så är detta utan betydenhet sedt från musikdramatisk ståndpunkt, där det gäller utvecklingens inre psykologiska följdriktighet, sanningen i det dramatiska uttrycket, karaktäristikens öfvertygande kraft, den afslutade enheten i stämning och den arkitektoniska konstruktionen. I allt väsentligt hafva de bästa i nutiden endast i sina höjdpunkter närmat sig den store mästaren.

Vi förbittra egentligen själfva för oss den glädje vi kunna ha af våra unga tondramatiker, i det vi oupphörligt och ovillkorligt vilja mäta dem med en Heros sådan som Wagner. En människa i vår tid, särskildt en musikalisk, förfogar öfver ett utomordentligt skarpsinne i att upptäcka analogier mellan två konstverk, och då Wagners tondramer bra nog fullständigt omfatta alla mänskliga känslor samt ställningar och förhållanden, så slår det ej felt att vårt minne utfinner likheter mellan dem och hans lärjungars arbeten, likheter, hvilka, de nu må bero på simpel efterapning eller af en blott händelse, fördärfva den rena njutningen. Äldre tider voro nog därutinnan mera naiva och menlösa, hälst som då hvarje ny mästare i regeln medförde ett betydande framsteg i någon riktning, så att frestelsen till att uppdraga paralleller alldeles icke trädde fram hos åhörarne, hvilka togos helt och hållet i anspråk af de nya intrycken. Med ett sådant framstegsmoment, som drager uppmärksamheten till sig, ha de nyaste mästarne ej kunnat uppvakta oss, och som sagt, jag tror häller icke att de någonsin skola göra det på den hittills inslagna vägen, emedan det wagnerska konstverket i sitt slag framvisar ett non plus ultra af fullkomning. Våra modärna framstegsapostlar och utvecklingsestetiker skulle med denna nedstämmande slutledning för ögonen blifva lättare om hjärtat, om de kunde frigöra sig från den lärosatsen, att allt framsteg nödvändigt skall taga sig väg genom Wagner. Är då Wagners stil, så fullkomlig han än må vara, absolut den enda, eller existerar den jämte andra? Den som lyckas besvara denna fråga med ett ja, har därmed kommit ur de allra värsta svårigheterna.

Antager man nämligen en mångfald af konstideal — och det gör i själfva verket en hvar, som vet att njuta af Aeschylus jämte Shakspear, Bach jämte Beethoven, Rafaël jämte Dürer — och fastställer man vidare att *ett* af de möjliga dramatiska idealen förverkligats genom Wagner, så rör sig frågan endast därom, huru *ett annat* ideal, hvars realiserande man har att vänta, kan vara beskaffadt, så att vi kunna lära känna och med alla våra andliga förmögenheter eftersträfva detta. (Forts.)

Om tempots modifikation vid pianospelning.

Hvad som gäller för pianomusik i afseende på modifikation af tempot, gäller ock i hufvudsak för all slags musik, men det är nu särskildt till pianospelaren följande påminnelser äro riktade, hvilka till större delen återfinnas i A. Richters bok »Das Klavierspiel».

En hvar som undervisat i pianospelning eller har någon erfarenhet om hur pianostycken i allmänhet utföras skall nog ha erfarit att försyndelser mot lagarna för tempot äro mycket vanliga. Stora friheter tagas i detta hänseende synnerligast af dem, hvilka i afseende på musikalisk smak och bildning icke stå synnerligen högt. Stycken, eller delar af sådana, som skola tagas långsamt spelas fort, och tvärtom, ritardandon och accelerandon användas alldeles omotiveradt och oriktigt o. s. v. Särdeles ofta finner man att i en takt de sista tonerna påskyndas och detta regelmessigt takt efter takt, såsom om man hade riktig brådska att komma öfver från en sådan till en följande.

Den rättighet man eger i mer eller mindre grad att göra modifikationer i tempot betingas af ett styckes innehåll och karaktär. Många stycken medgifva tempo rubato i hög grad, andra åter i mindre eller alls icke. Till de första kunna med undantag af marscher, räknas alla rytmiskt karaktäriserade stycken, d. v. s. så vida de tjäna verkliga konständamål och ej t. ex. tillhöra dansmusiken, då de naturligtvis ej kunna spelas nog strängt i takt. Chopins valser och i synnerhet hans mazurkor och polonäser tåla i detta hänseende snarare för mycket än för litet; de flesta af dessa saker skulle, spelade i sträng takt, förlora sin poetiska och tjusande verkan. Dock får rytmen genom tempo rubato aldrig vanställas, ty då ha gränserna för det tillåtna öfverskridits. Sålunda skola dessa gränser alltid vara beroende af den individuella förmåga i fråga om rytmiska förhållanden, alltså af sinnet för rytmen i allmänhet och äfven i ej ringa grad af fingrarnas utbildning.

Men äfven sådana tonstycken, för hvilka visserligen en bekant rytm, t. ex. valsens, icke ligger till grund, sådana alltså, hvilka ej äro egentligen rytmiskt karaktäriserade, men dock ega rytmisk *enhet*, och bland dessa återigen särskildt de som ha en *likmässig* rytmisk bildning, d. v. s. där rörelsen från början till slut hålles i samma notvärden, t. ex. åttondelar eller sextondelar — äfven sådana stycken kunna stundom mycket väl tåla vid tempo rubato. Är med figurationen en kantilena förbunden, såsom i Ass dur-etuden, op. 25, af Chopin, så är

det klart, att föredraget i första rummet måste taga hänsyn till denna, det lägre sålunda vika för det högre. *De* modifikationer skola således göras, hvilka vore på sin plats om vi hade att föredraga melodien ensam, afklädd alla figurverkets, hvarvid åter själfva rörelsen måste ha inflytande på modifikationen. Äfven då skall en sådan hänsyn iakttagas, när den egentliga kantilenan visserligen saknas, men genom hela figurationen löper en melodisk tråd, t. ex. i hufvudsatsen hos Chopins Ass dur-Impromptu.

Vårt öra är nu en gång så beskaffadt, att en maskinmässig regelbundenhet i längden är odräglig; det finns ej många musikaliskt anlagda människor, som finna behag i den musik, som ett orkestrion frambringar. Däremot bör i konstverk, som ha att förete mångsidig rytmisk bildning, exempelvis i de flesta klassiska sonatsatserna, tempo rubato mycket inskränkas. Omväxling bjudes oss här redan genom rytmen; modificera vi nu äfven tidsmåttet, så gå vi för långt. Ett öfverdrifvet ritardando eller accelerando skall i ett rytmiskt likmässigt konstrueradt stycke på sin höjd såra smaken, sällan konformiteten, men i ett rytmiskt olikartadt konstrueradt stycke mestadels bådadera. Strängt efter metronomen kan likväl intet som eger betydenhet af konstverk föredragas utan att lida däraf. Fuga-stilen tål minst tempo rubato, om vi bortse från det öfliga ritardandot vid slutet eller i någon särskild del. Dock förekomma hos J. S. Bach ställen, där dess framträdande är af betydenhet.

Jämförelsevis ringa plats finnes på det hela för rubato i Haydns, Mozarts och Beethovens verk. Det för rubatospelet så passande guppandet på en enda rytm, sådant man finner hos Mendelssohn och särskildt hos Schumann, var då icke brukligt. Klassicismens anda tål ej heller i och för sig någon öfverdrifven användning af rubatot. Särskildt gäller detta om Beethoven, hvars kraftiga, allvarliga natur var fjärran från alla musikaliska känslouttryck, som hade karaktär af ytterligheter. Om det naturliga rubatot i kadenser och i recitativ är här icke fråga. Under det Beethoven visserligen ställer höga fordringar på kritiken, men denna alltid hos honom är den konstnärliga idén underordnad, förlänar Weber åt densamma virtuositetens glans, åt spelet bravour, åt föredraget subjektivitet. Han var sålunda otvifvelaktigt den förste virtuos i modern mening. Hvad nu sagts om Weber gäller mer eller mindre om nästan alla pianokomponister efter honom, så om Hummel, Field, Thalberg, Chopin, Liszt o. a. Hvad Chopin beträffar, så tål han vid det allra mesta, såsom förut är sagdt: han utgör sålunda en motsats till klassikerna.

Det återstår oss att säga något om uthållandet af fermaterna. Dessa äro hvilopunkter, hvilka afbryta den melodiska strömmen för att lämna tanke och känsla hvila och tid att bereda sig på det kommande. Stå de vid slutet af ett styckes afdelning eller vid särskilda delar däraf, och bilda de öfvergången till något alldeles nytt eller ock inledas på ett verksamt sätt medels crescendo eller decrescendo, accelerando eller ritardando, så kunna de uthållas betydligt länge. Tjäna de åter endast till att åtskilja särskilda takter, motiv eller mindre satsbildningar få de ej hållas länge ut. Följa flere fermater efter hvarandra, är det vanligen endast den sista, som har längre tidsutdräkt.

FÖLJETONG.

Piccinis debut som komponist.

Nicolo Piccini, den berömde och produktive operakomponisten, Glucks rival i Paris, föddes i Bari, i konungariket Neapel år 1728 och slutade sina dagar i Paris för snart hundra år sedan, d. 7 maj 1800. Af fadern, som själf var musiker, fick han tillstånd att egna sig åt musiken och sändes 1742 till konservatoriet Sant' Onofrio i Neapel, hvilket då hade den beryktade tonsättaren Leo till föreståndare.

Den unge Nicolo öfverlämnades först åt en underlärare, men den stela slentrian, som härskade i dennes undervisningsmetod behagade ej den liflige gossen och gjorde honom musikstudiet plågsamt. Efter några månader tog han sig friheten att göra några invändningar beträffande sin lärares sätt att undervisa, men dessa blefvo ej på höfligaste sätt besvarade. Denna behandling förtröt honom så mycket, att han beslöt att därefter på egen hand, utan vidare hjälp, fortsätta musikstudiet. Utan annan ledare än sitt genie började han att komponera psalmer, oratorier och operaarier, hvarigenom han ådrog sig dels beundran, dels afund af sina kamrater vid konservatoriet. Slutligen vågade han sig på att skrifva ihop en hel messa. En af konservatorielärarne, som fått se densamma och till och med proberat den, ansåg sig skyldig att tala med Leo om arbetet.

Några dagar därefter kallade Leo till sig den unge Piccini. Denne blef helt förskräckt, men han måste hörsamma kallelsen.

»Ni har komponerat en messa?» yttrade Leo i kall, nästan sträng ton.

»Ja signor!»

»Visa mig ert partitur!»

»Signor!»

»Visa mig det, säger jag!»

Piccini gick med tungt hjärta bort att hemta partituret. Leo genomsåg det uppmärksamt, ett leende öfverfor hans ansigte och slutligen ringde han i klockan, hvarmed konservatoriets elever kallades tillsamman. På denna signal inställde sig snart sångare och instrumentalister. Stämmorna utdelades; man väntade att Leo skulle dirigera. Men nu vände sig denne med en allvarsam min till Piccini, tillsägande honom att intaga hans plats och räckte honom taktpinnen eller den notrulle, hvaraf man betjänade sig för att slå takten.

Ny förlägenhet, ny ängslan för den unge komponisten, som i detta ögonblick önskade att han aldrig skrifvit en not. Slutligen tog han mod till sig och började med darrande hand markera takten. Snart fördjupade han sig i sitt verk och glömde allt omkring sig, hvarken gifvande akt på Leo eller på de andra talrika åhörarne. Helt och hållet inne i sin musik ledde han dess utförande med en eld, en liflighet och säkerhet, som bragte alla de närvarande i förvåning och tillskyndade honom de största loford.

Leo ensam teg. »Jag förlåter er för denna gång», sade han slutligen; »men om ni än en gång faller på en sådan idé, så skall jag hålla efter er på ett sätt, så att ni aldrig i hela ert lif skall glömma det. Hvad nu! Att på det sättet missbruka en så härlig gåfva af naturen! I stället för att studera konstens elementer öfverlämnar ni er åt alla saltomortaler af er inbillningskraft, och sedan ni nu lyckats att genom hopande på hvarandra af en mängd oordnade och omogna idéer skrifva ihop någonting som ni behagar kalla ert partitur, så tror ni er ha förfärdigat ett mästerstycke!»

Skamflat och djupt sårad, berättade nu den unge Piccini, för att urskulda sig, hvad som gjort honom studierna så förhatliga, nämligen hans lärares okunnighet och den behandling han rönt af honom. Denna förklaring blidkade den stränge Leo, som nu hjärtligt omfamnade honom och befallde honom att hvarje morgon infinna sig på hans egna lektioner.

Musikpressen.

Hos Elkan & Schildknechts förlag har utkommit:

För en röst med piano:

ALFVÉN, HUGO: *Tvenne lyriska stämningar*, ord af Ellen Lundberg. 1. Svarta rosor, »Tristi amori» (ass eller cess-fiss); 2. Sommardofter (d-fiss). Op. 8. Pris 2 kronor.

På Abr. Lundquists (G. Abr:son Lundquists) förlag har utkommit:

För piano, 2 händer:

WEJDLING, HENNING R.: *Schottish-Pas de quatre*. Pris 75 öre.

Den första af Alfvéns sånger är hållen i djupt mystisk stil. Inledningen som sedan återkommer i ackompagnementet har bjärta harmoniföljder, och skarpa dissonanser förekommer stundom, såsom t. ex. vid ordet »lidelsen», 1:a sidan, där man får höra diss och fiss tillsammans med a, g och ciss. Vackra punkter saknas ej heller såsom vid verssluten »tristi amori». Då man kommer från denna sång till n:o 2, är det som om man träder ut ur ett dystert fängelse ut i en blomsterrik äng med sol och jublande fågelsång. »Sommardofter» ha här verkligen omsatts i fager melodi med frittt, osökt ackompagnement, en melodi, som för öfrigt i början mycket påminner om en sång af Söderman. Wejdlings dans bär det dubbla namnet Schottish-Pas de quatre, emedan den passar till båda dansarna, hvilket lär vara något ovanligt. Börjande och slutande i F moll har stycket en mellansats, Trio, i Dess dur och är melodiskt anslående på samma gång som det fyller sin uppgift såsom dansmusik.

På K. F. Wasenius' förlag, Helsingfors, har utkommit:

För piano, 2 händer:

MERIKANTO, OSKAR: *Zwei klavierstücke.* 1 Fantasie-Mazurka. 2 Lied ohne Worte. — *Från barnavärlden,* små lättspelta stycken.
PALMGREN, SELIM: *Suite.* Op. 3. Tillegnad Elli Rängman. Pris M. 3,50.

För violin:

TIGERSTEDT, ANNA: *Skalöfningar för barn.*

För en röst med piano:

FLODIN, KARL: *Zwei Lieder* (Två sånger). 1 Wanderers Nachtlied (d—f). 2 Davidin 23 Salmi (c—gess). — *Drei Lieder.* 1 Antwort Mariä (1600. — d—g). 2 Hvilan i Egypten (c—fiss). 3 Mailied (f—ass). Tillegn. Adée Leander.
MELARTIN, ERKKI: *De ungas sånger* I. 1 Jag går längs skogens stigar (f—gess). 2 Indianen (e—fiss). 3 Mirjams sång I (f—g). 4 Mirjams sång II (f—f).

För 2 eller 3 röster:

Carminalia, Djäknevisor till dans, utgifna af Elise Stenbäck. Arrangerade såväl tre- som enstämmigt med ackompagnement af harmonium eller piano af gean Sibelius.

På Wilh. Hansens förlag, Köpenhamn, har utkommit:

HOLMQUIST, EVALD: *Bergkungens brud,* för soli, körer och orkester. Text af Harald Thornberg. Klaverutdrag med text. Pris 5 kr.

Mera sällan ha vi här tillfälle att göra bekantskap med verk af finska komponister, såsom nu blifvit fallet genom ofvannämnda oss tillsända musikalier. Tonsättarenamnen Flodin och Merikanto ha ofta nog blifvit nämnda i våra redogörelser för musiklifvet i den finska hufvudstaden, särdeles den senares, hvilken därstädes är mycket bekant som organist och pianist. Palmgren torde höra till de yngre tonsättarne att döma af det låga opustalet på hans Suite, näml. op. 3. Denna är mer virtuosmessigt än djupt anlagd och består af följande delar: Marche de printemps; Chanson, melodie populaire finlandaise; Papillon; Intermezzo; Tarantella. Af Merikantos Zwei Klavierstücke är det första en salongs-mazurka, det andra Lied ohne worte i Mendelssohn-stil, båda äro melodiska af enkel harmonisk byggnad. Häftet »Från barnavärlden» innehåller 5 stycken: Bön. Vaggsång. Menuett i barnkammaren. Tåget ilar förbi. Gossarnes krigsmarsch. Styckena äro alla nätta och äfven lätta att utföra af små pianospelare, som hunnit öfver första nybörjarstadiet.

I förordet till violin-skalöfningar för barn påpekas vikten af skalornas inöfvande såsom grundläggande gedigen violinteknik; detta lilla häfte innehåller det nödigaste materialet härtill och upptager äfven de harmoniska mollskalorna.

Af K. Flodins »Drei Lieder» har den första och sista sången tysk, den andra svensk och tysk text; af hans »Zwei Lieder» har den första tysk text, den andra (»Davidin 23 Salmi») endast finsk. Sångerna ha melodisk karaktär och väl skrifvet, välklingande och rikt ackompagnement. — Melartins sånger (op. 4) äro skrifna till finsk och svensk text och erinra om den finska folkvisan, särskildt de tre sista sångerna i häftet.

»Carminalia» (Djeknevisor) äro små rätt intressanta gamla latinska sånger, tre till antalet: »Ecce novum gaudium», »Angelus emittitur», »In stadio currunt omnes» i tre olika sättningar nämligen för sopran, alt och bas a capella, för sopran och alt med harmonium, samt för dessa röster med piano, och i denna sättning med något förändrade melodier, sådana de i början af 19:de seklet sjöngos (i Lovisa). Den som arrangerat sångerna, hr Jean Sibelius, är, såsom torde vara bekant, en af Finlands förnämste nutida tonsättare.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern. Jan. 1 H. Alfvén: *Kantat* för sopransolo (fru Östberg). kör och orkester. Ord af E. A. Karlfeldt; Beethoven: *Fidelio.* — 2, 13 Wagner: *Den flygande Holländaren.* — 3 Alfvén: *Kantat;* Mozart: *Figaros bröllop* (Grefvinnan, Cherubin, Susanna, Marcellina, Barbarina: fruar Östberg, Jungstedt, Strandberg, frökn. Thulin, Gaston; grefve Almaviva, Figaro, Bartholo, Bazil, don Curzio, Antonio: hrr Forsell, Lejdström, Elmblad, Henrikson, Bröderman, Grafström). — 4, 7 kl. 1,30, 9 *Vermländingarne.* — 5 Alfvén: *Kantat;* Méhul: *Joseph i Egypten.* — 6 kl. 1,30 Humperdinck: *Hans och Greta;* kl. 7,30 Donizetti: *Leonora* (Leonora, Inez: fru Jungstedt, frök. Hallgren; Alfonso XI, Fernando, Balthasar, Don Gaspar: hrr Forsell, Ödmann, Sellergren, Malmsjö). — 7 kl. 7,30 Hallén: *Valdemarsskatten.* — 8, 10 Verdi: *Aida* (Amneris, Aida: fruar Jungstedt, Östberg; konungen, Radames, Amonasro, Ramphis, en budbärare: hrr Elmblad, Bratbost, Lundquist, Sellergren, Adami). — 11 v. Flotow: *Martha* (Lady Harriet, Nancy: frök. Fernqvist, fru Jungstedt; Lyonel, Plumkett, lord Tristan: hrr Ödmann, Sellergren, Elmblad.) — 12 Humperdinck: *Hans och Greta;* balett: *En sommaridyll.* — 14 kl. 1,30 *Vermländingarne;* kl. 7,30 Verdi: *Aida.*

Vetenskapsakademien. Jan. 11 Aulinska kvartettens 3:e kammarmusiksoaré. Beethoven: 1 Stråkkvartett, op. 131; 2 Pianotrio, op. 1 n:o 2; 3 Stråkkvartett, op. 59 n:o 2. — 14 *Matiné* af St. Sigfried-Orden. Dirigent: Musikdir. V. P. Vretblad.

Musikaliska akademien. Jan. 12 konsert af Wilma Norman-Neruda (Lady Hallé). Biträdande: frk. Johanne Stockmarr. — 14 Svenska Musikerföreningens 1:a populära orkestermatiné. Dirigent: konsertm. Tor Aulin; medverkande: fru D. Möller, operasång. hr J. Forsell, violinisten hr M. Ahlberg.

Det nya århundradet invigdes af Kgl. teatern med en för tillfället skrifven och komponerad kantat, hvars text vi ansett oss böra återgifva på ett annat ställe i dagens nummer. Såsom denna visar består kantaten af fyra delar, tre körer (blandade) och ett solo. Den första kören är af tonsättaren hållen i gammaldags enkel högtidlig stil, påminnande om Händel eller Gluck, nästföljande kör är liflig med färgrik orkestrering och särdeles i sin första hälft anslående. Solot är af mera stilla natur i populär stil med vackra melodiska strofer mellan de deklamatoriska. Fru Östberg utförde med stor talang detta solo, som stundom med hänseende till tonhöjden ställde de högsta fordringar på sångerskan. Slutkören, liflig och starkt instrumenterad, anslog mindre i följd af musikens dansartade rytm, som ej rätt stämde med textens innehåll.

Efter kantaten följde Beethovens »Fidelio», en värdig inauguration af det nya seklet. Kgl. teatern har för öfrigt ej haft något nytt att bjuda under första hälften af denna månad, om ej herr Stenhammars framträdande som operadirigent vid reprisen af »Aida», då han af operor förut endast dirigerat sin egen, »Tirfing». Likasom vid symfonikonserterna ådagalade han äfven vid detta tillfälle framstående ledaretalang. »Aida» gafs med förut i operan känd rolbesättning af våra förnämsta artister. Ny var hr Elmblad såsom kungen, ett parti som af honom uppbars på ett imponerande sätt.

Årets första konserter ha varit märkliga nog: en Aulinsk kammarmusiksoaré, en första rangens artistkonsert och en stor orkesterkonsert af den nybildade Svenska Musikerföreningen. 3:e kammarmusiksoarén var egnad åt Beethovens minne och började med mästarens 14:de kvartett, en bland de sista (n:o 15 o. 16 tillhöra efterlemnade verk). Denna mångskiftande,

sjusatsiga komposition med sin mystiska början, sitt sprittande slut, Andantets sköna melodi, det uppsluppna scherzot etc. erhöll ett förträffligt utförande och gjorde stort intryck på åhörarne. På detta nummer verkade nästan som kontrast den lika ypperligt återgifna pianotrion op. 1 n:o 2, hvari anslutningen till Haydn och Mozart ännu skönjes. Sista numret, den 2:a af de furst Rasoumowsky tillegnade kvartetterna, hör till de mera bekanta, härstammande från den tid då Beethoven stod på höjden af sin skaparkraft.

Nära fullsatt salong hälsade med jubel lady Wilma Neruda-Hallé vid hennes återuppträdande i Musikaliska akademien och med entusiastiskt bifall hvarje hennes nummer på programmet, som upptog Brahms: D-moll-sonat op. 108, Händel: violinsonat D-dur, samt Raff: »Im Rosengarten» och »Ungarisch», allt speladt med oförlikneligt mästerskap. Fröken Stockmarr ackompagnerade verkligen fulländadt och utförde med stor smak och talang sina solostycken: Chopins F-moll-Fantasi op. 14 samt Schumanns Novelette n:o 2 D-dur (op. 21), »Vogel als Prophet» och »Traumeswirren» ur Fantasistycken, op. 12. Hon hade för dagen till sin disposition en utmärkt konsertflygel af J. G. Malmsjö.

För orkesterkonserten d. 14 d:s få vi redogöra i nästa nummer. Vi kunna nu endast konstatera, att den nybildade orkesterns prestationer under hr Aulins ledning voro förträffliga och bifallet rikligt, likaså för solisterna. Publiken var emellertid ganska fåtalig — beklagligt nog såsom bevisande oförlåtlig brist hos vår musikpublik på intresse för ett företag af så vigtig art som Musikerföreningens, helst som konsertens program var ofantligt innehållsrikt och intressant.

Musiknotiser.

Från hufvudstaden och landsorten.

Hofsoaré. Kronprinsen och kronprinsessan gåfvo den 12 jan. musiksoaré i den stora slottssalen »Hvita hafvet». Af den kungliga familjen voro, utom det höga värdparet, konungen, prins Gustaf Adolf, prins Carl med gemål samt prins Eugen närvarande. Ur de högre kretsarna hade talrika åhörare inbjudits. Vid soarén utfördes följande nummer, utförda af inom klammer angifna personer: 1. Wagner: Wotans Abscheid ur »Die Walküre (hr J. Forsell), 2. Händel: Aria ur operan »Xerxes» (grefvinnan M. Taube, hr L. Zetterqvist), 3. Liljefors: Sonat, 1:a sats., för violin och piano (hrr Zetterqvist och Liljefors), 4. Gounod: Valsaria ur »Romeo och Julia» (frök. Ruth Hollstén), 5. Pianostycken. Sinding: Frülingsrauschen, Backer-Gröndahl: Sommervise, Liszt: Rhapsodie 11 (frök. Bennich), 6. Thomas: duo ur op. »Hamlet» (grefvin. Taube, hr O. Lejdström), 7. Saint-Saëns: Capriccio för violin och piano (hrr Zetterqvist och Stenhammar), 8. Sånger. Söderman: »Kung Heimer och Aslög», Rubinstein: »Es blinkt der Thau», V. Stenhammar: Fylgia (hr Forsell), 9. Gounod: »Ave Maria» med obligat violin och orgel (grefvin. Taube, hrr C. Nordqvist och Zetterqvist). Dessutom sjöng hr Forsell extra E. G. Geijers »Den annalkande stormen» och »Skridskovisa».

Kgl. Teatern. »En Midsommarnattsdröm» af Shakespear med Mendelssohns musik förberedes att uppföras här såsom afskedsrecett för den framstående skådespelaren Ferdinand Thegerström, som våren 1898 lämnade scenen på grund af synförmågans aftagande. Med denna föreställning ämnar man sätta i verket en länge hyst plan att å denna scen med sina stora resurser återgifva större dramatiska verk i förening med orkester och kör samt med Dramatiska teaterns artister i talrollerna, något som förr kunde äga rum då Kgl. Operan och Dramatiska teatern voro förenade.

Fröken Lotten Morell, som under förra säsongen med framgång debuterade i »Oberon» och i »Romeo och Julia» (pagen Stefano), kommer att göra sin tredje debut såsom Marie i »Regementets dotter».

Musikaliska akademiens Jenny Lindsstipendium. Vid ansökningstidens utgång den 1 dennes rörande nämnda stipendium hade ej mindre än 11 musikidkare anmält sig. De sökande voro: sångerskorna fröknarna Maja Köhler, och Ingrid Lundberg, sångarne Herbert Olbers och Harald Palmcrantz, violisten Julius Ruthström, violoncellisten Carl Lindhe, pianisterna Astri Andersen, Aurora Molander, Ruben Liljefors och Patrik Vretblad samt kompositören Hugo Alfvén. Stipendiet, som utdelas af Musikaliska akademien, utgår med 3,000 kr.

Svenska musikerföreningen utan personlig ansvarighet är namnet på en sammanslutning af svenska musici, hvilken existerat sedan 1882 och har sin styrelse i Stockholm. Föreningen, som har till ändamål att bereda sina medlemmar ekonomiskt stöd i form af pensioner samt sjuk- och begrafningshjälp, stiftades ursprungligen under annat namn af orkestermedlemmar i Berns' salong och antog först 1896 sin nuvarande benämning. Efter att i 17 år ha bedrifvit sin samlande verksamhet i det tysta träder den emellertid under denna säsong fram offentligt genom att anordna ett par orkesterkonserter i Musikaliska akademien. Bildandet af orkestern, som är fullkomligt oberoende af hofkapellet, utgör tillika ett behjärtansvärdt och glädjande försök att fylla det i vårt inhemska musiklif allt kännbarare behofvet af en konsert-orkester, hvilken har tid att ägna sig åt ett konstnärligt inöfvande af sina program. Dirigent är hr Tor Aulin.

Svenska musiken på Parisutställningen. Frågan om svenska musikens representerande på världsutställningen i Paris har nu framskridit så långt att en kommitté under de närmaste dagarne kommer att tillsättas för att verka för saken. I denna kommité skola med all säkerhet kammarherre Burén och hofkapellmästare Nordqvist erbjudas platser, något som de, enligt hvad vi erfarit, gärna vilja åtaga sig, då de äro synnerligen intresserade för att bringa saken till framgång.

Denna kommittés uppgift skall bli att söka få den svenska instrumentalmusiken representerad i Paris. Att söka åstadkomma en sångkör anser man icke nödigt från detta håll, då Allmänna sången i Uppsala beslutit sig för att taga denna del af frågan om hand.

Meningen är att få en orkester till stånd, som skulle gifva en konsert i Paris af uteslutande svenska mästares arbeten. Hrr Nordqvist och Stenhammar ha fått i uppdrag att afgifva förslag till de kompositioner som böra komma i fråga.

Fru Davida Afzelius förbereder en konsert till torsdagen den 18 d:s i Vetenskapsakademiens hörsal med biträde af konsertmästare L. Zetterqvist, violoncellisten hr F. Trobäck och en musikälskare. Af det lockande programmet väcka särskildt intresse en del af Beethovens »Skotska sånger» med violin och violoncell samt denne mästares sång »Erlkönig», för tre år sedan utgifven, till ackompagnementet fullbordad af Reinh. Becker i Dresden. (Se Sv. Musiktidning 1898 n:o 4.)

Konsert af utländska artister. Under senare hälften af januari, sannolikt den 25 d:s, kommer att härstädes anordnas en konsert af ett framstående konstnärssällskap af utländska artister. De medverkande artisterna äro miss Edith Martin (harpa), fru Cilly Oncken-Dannhäuser (koloratursångerska) hrr Franz Henry von Dulong (tenor) och Vassili Besekirski (violinist). Såsom ackompanjatör medföljer pianisten Heniot Levy. Sällskapet kommer äfven att konsertera i Köpenhamn, Malmö, Göteborg och Kristiania. I februari äro artisterna engagerade för en större turné i Sydtyskland.

Utmärkelse. Medaljen »Illis quorum meruere labores» har tilldelats förra lärarinnan i sång vid det under Musikaliska akademiens inseende ställda

musikkonservatoriet Ellen Bergman i anseende till hennes långvariga, nitiska och oegennyttiga verksamhet såsom lärarinna vid konservatoriet.

Svensk musik bedömd i utlandet. Om en nyligen utkommen violoncellsonat af Lago uttalar sig professorn i piano vid konservatoriet i Liège, Ghymers, mycket lofordande i »Gazette de Liège». Sålunda yttrar han, att den svenska sonaten är ett verk med rik modulation, en modern harmonis djärfhet men dock frisk och klar. Tanken är här ej inhöljd i dimmor och, det bästa af allt, idéerna äro mycket vackra och verkligt originella.

»Le monde musical» och »Journal musical» i Paris loforda äfven detta arbete.

Förlofning har i början af året eklaterats emellan hofkapellmästaren Richard Henneberg och fröken Thyra Gyllenskepp.

Sigrid Arnoldson uppträdde den 28 dec. med vanlig framgång som Violetta i »Traviata» å k. italienska operan i Petersburg, som då började vintersäsongen.

Kunglig gåfva. Förste hofkapellmästaren Nordqvist, hvilken för några år sedan erhöll en taktpinne af konungen, fick på julaftonen af konungen mottaga 14 briljanter och en opal att sätta som prydnader kring nämnda taktpinne.

Ny svensk opera. Enligt Norrköp. Tidn. har nyligen aflidne direktör G. Littmarck komponerat en opera, »Orléanska jungfrun», som blifvit inlämnad till kgl. teatern.

Göteborg. Å Stora teatern ha från slutet af december och till midten af jan. jemte talpjeser uppförts »Orfeus i underjorden», »Flickorna Michu» och »Vermländingarne». Den 12 jan. konserterade här i sin fädernestad fru Davida Afzelius med biträde af frök. Math. Bohle ech violoncellisten Fr. Trobäck. Programmet upptog bl. a. 6 sånger af Sjögren och Beethovens »Erlkönig».

Från våra grannland.

Kristiania. 30 dec.—14 jan. Det nya året har varit fattigt på musik. Nationalteatern har haft dramatisk repertoar och en repris af 6:te symfonikonserten under ofvannämnda tid. — Eldoradoteatern, där egentligen operetten florerar, har haft att bjuda på »Flagermusen» (»Läderlappen»), »Jorden rundt», »Vermländingarne» och »Fra Diavolo», hvari frök. Clara Hultgréen debuterat. Den 10 jan. gafs kyrkokonsert af fru Oselio-Björnson och organisten Chr. Cappelen.

Helsingfors 28 dec.—10 jan. Medan för ett år sedan en italiensk operatrupp gästade på Alexandersteatern och äfven Svenska teatern gaf pjeser med musik samt äfven konserter förekommo, har vid detta årsskifte inga operaföreställningar förekommit, och sistnämnda teater har endast gifvit dramatiska pjeser; konserterna ha inskränkt sig till de populära i Societetshuset under dir. Rob. Kajanus' ledning.

Köpenhamn 28 dec.—13 jan. Kungl. teatern har af operor och pjeser med musik under denna tid haft på repertoaren »En midsommarnattsdröm», »Elverhöj», »Kongs-Emnerne», »Vifandaka», »Skön Karen», »Carmen», »Othello» och veaudeville-baletten »Livjægerne paa Amager» samt baletterna »Et Folksagn», »Undine» och »Coppelia». Flere konserter ha under samma tid förekommit. Den 6 gafs en »Malkine-konsert» af violinisten Ingeborg Magnus-Malkine och violoncellisten Joseph Malkine. Palækonserten följande dag var en »Wagner-afton», då programmet upptog: Huldigungsmarsch, Schmiedelieder ur »Siegfried», Förspelen till »Parsifal» och 3:e akten af »Mästersångarne» samt »Träume», studie till »Tristan und Isolde». En intressant konsert gafs d. 9 jan. af lady Wilma Neruda-Hallé och Edvard Grieg, hvarvid utfördes af dessa berömda konstnärer Griegs 3 sonater för violin och piano (n:o 1 op. 8 F-dur, n:o 2 op. 13 G-dur, n:o 3 op. 45 C-moll). Ett par dagar senare konserterade violinisten Kr. Sandby, biträdd af konsertsångerskan Ellen Beck och kapellmusici Schörring, Marke och Höberg, då konsertgifvaren bl. a. spelade Lalos »Symphonie espagnole». D. 12 jan. gaf hr Olof Jensen en »klaverafton», då han bl. a. spelade Beethovens sonat op. 111, »Norma-Fantasie» af Liszt samt saker af d'Albert, Schumann och Chopin. Konsert har äfven gifvits af konsertsångerskan frk Tora Lund, biträdd af fru Ina Lange, konsertsångaren Ernst Schönberg och kapellmusikus F. Marke.

Från andra land.

Paris. Opéra Comique uppför för närvarande »Orfeus» med ett utförande och i en utstyrsel som formligen entusiasmerat publiken och lockat fram det mest superlativa beröm från hrr kriticis pennor. Méhuls förtjusande »Irato» väcker ock för närvarande stort bifall å denna teater.

På Renaissance-teatern uppföres med liknande framgång »Ifigenia i Tauris». Återupptagandet af de Gluckska verken har i sin helhet hälsats med en hänförelse som närmast påminner om den hvilken de väckte år 1779, då Gluck först eröfrade Paris och slog sin medtäflare Piccini ur brädet.

Gaîté-teatern har upptagit på sin repertoar en ny operett »Les Saltimbanques» (»Marknadsgycklarne»), texten af Maurice Ordonneau, musiken af Louis Ganne. Operetten gjorde vid premièren stormande lycka och var redan dagen efter densamma såld till en mängd teatrar både inom och utom Frankrike.

Offenbachs »Sköna Helena» har upptagits å Variétés-teatern i Paris. Vid denna repris, hvars första föreställning egde rum i slutet af november, sjöng fru Simon-Girard titelpartiet. Operetten uppföres nu i sin ursprungliga form med 7 hittills icke utförda sångnummer och en storartad balett. Den uppfördes nyligen för 50:e gången under den nya reprisen. Operetten hade då inalles inbragt icke mindre än 352,000 francs på 44 aftonföreställningar och 6 matinéer, hvilket utgör en medelrecett af 7,000 francs pr föreställning.

Genève. Massenets nya opera »Cendrillon» har vid sitt uppförande här under tonsättarens ledning gjort stor succés.

Wien. Härifrån har ingått underrättelse att den berömde operettkomponisten Carl Millöcker d. 31 dec. aflidit i Baden. (Hans nekrolog skall följa i nästa nummer af Svensk Musiktidning.)

Berlin. Pietro Mascagni, som företager en konserttur med en italiensk orkester i Tyskland, uppträdde uti november härstädes i Philharmoniens stora sal, som var fullsatt. Den berömde komponisten till »Cavalleria rusticana» rönte ett entusiastiskt mottagande af publiken. Kritiken finner emellertid maëstron mindre lyckad som dirigent, emedan han saknar lugn och sjelfbeherskning. Med »Tannhäuser»-uvertyren och Tschaikowskys »Symphonie pathétique» lyckades han mindre än med »Tell»-uvertyren och Schumanns »Träumerei» för stråkorkester. Största entusiasmen framkallade mellanspelet i hans nya opera »Iris», hvilket innehåller en vacker kantilena mot slutet men för öfrigt säges innehålla mera larmande än tankedjup musik. I orkestern sitter bland violinisterna Mascagnis son, en nioårig ungdom med långt hängande ljust hår.

Petersburg. Cesar Cuis nya opera »Sarazin» har nyligen med stor framgång uppförts på K. teatern. Texten är tagen ur Alex Dumas' d. ä., sceniska verk »Carl VII hos sina storvasaller». Musiken säges vara mycket melodisk och präktigt instrumenterad. Kompositören blef flere gånger framkallad af den jublande publiken.

Abbé Perosi, den unge italienske kompositören, som nyss fullbordat oratoriet »Det bethlehemitiska barnamordet», håller nu på med sitt 7:de verk af samma slag: »Jesu intåg i Jerusalem». Båda oratorierna skola först uppföras i Milano.

Hedvig Svenssons Musikskola.

Döbelnsgatan 7, 3 tr.

Vårterminen börjar Måndagen den 15 Januari.

Anmälningar mottagas den 11, 12 och 13 Januari kl. 2—4, 5—6 e. m.; därefter Tisdagar och Fredagar kl. 1–2 e. m.

Prospekt tillhandahålles.

Stockholms Musikinstitut,

Brahegatan 7 B, öfver gården 1 tr. upp.

Vårterminen börjar den 8 Januari.

Undervisningsämnen: *Pianospelning* och *Harmonilära.* Anmälningstid: den 4 och 5 Jan. kl. $^1/_2$ 1—$^1/_2$ 3. Efter terminens början mottagnings- och anmälningstid Måndagar och Torsdagar kl. $^1/_2$ 1—$^1/_2$ 2.

För närmare redogörelser tillhandahålles prospekt.

Sigrid Carlheim-Gyllensköld.

Skandinaviska Pianofabriken,

32 Mäster-Samuelsgatan 32,

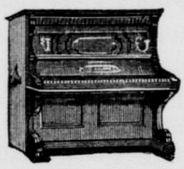

rekommenderar

sin tillverkning af utmärkta

Pianinos och **Orglar**

till billiga priser. Begagnade instrument tagas i utbyte.

Begär priskurant.

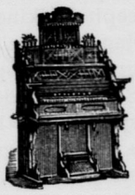

Svensk Musiktidning

Nordiskt Musikblad. — 20:de årgången. — ***För hvarje musikaliskt hem,***

*utgifves 1900 efter samma plan som förut, innehållande **populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter** med **biografier** och **musikbilaga.** Tidningen utkommer såsom förut två gånger i månaden (utom juli—aug., »den döda säsongen») till ett pris af **5 kronor** pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å **Expeditionen, Kungstensgatan 56,** 3 tr., i **bok- och musikhandeln,** å posten och tidningskontor. **I landsorten** prenumereras bäst å **posten.***

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris (endast kontant) å expeditionen.

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu à 2 **kronor** hos P. Herzog, Malmskilnadsgatan n:o 54.

J. LUDV. OHLSON

STOCKHOLM

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.

Obs.! **Hufvuddepôt** för **Blüthners** och **Rönischs** verldsberömda Flyglar och Pianinos.

Danskomponisten

Henning R. Wejdling

utför på **Baler, Soiréer och Bröllop** — mindre och enklare danstillställningar äfven — *utmärkt vacker, storslagen* och *taktfast*

*** * DANS-MUSIK * ***

på piano. — Mångårig vana och erkänd skicklighet. — Order mottagas här hos hrr musikhandlare eller i min bostad,

36 Malmskilnadsgatan 36, $^1/_2$ tr. t. h.

Referens: *Hofmusikhandlare Lundquist,* Telefon: *Brunkeberg 8 09.*

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen.

Mottagning kl. 9—10 f. m. och 4—5 e. m.

Kungstensgatan 56, 3 tr.

Tel. Vasa 6 19. **Frans J. Huss.**

J. G. MALMSJÖ

GÖTEBORG

Etablerad 1843.

Kongl. Hofleverantör.

Tjuguen **första** pris, in- och utrikes.

Flyglar och Pianinos

Beqväma afbetalningsvilkor.

Talrika vitsord från framstående musici och konstnärer, bl. a. från **Alfred Reisenauer, Professor Frans Neruda, Alfred Grünfeld, Moritz Rosenthal, Prof. Franz Mannstädt, Dir. Aug. Körling, Mad. Teresa Carreno, Fru Margareta Stern, Fru Hilma Svedbom, Fröken Tora Hwass** samt **Kungl. Musikaliska Akademien** och **Göteborgs** mera framstående musici och musiklärarinnor.

I Musik- och Bokhandeln:

Populär

Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny, lättfattlig undervisningsmetod för barn, öfversatt och bearbetad efter

Prof. **H. von Bocklet.**

Häft. 3 kr., i pappband 3: 50, clothband 4 kr.

»Enkel, praktisk och fullt systematisk, gående i lagom hastighet och utan hopp från det lättare till det svårare. Torde vara den bästa pianoskola vi hittills haft i Sverige. En ytterligare förtjenst hos det verkligen vackra arbetet är att bearbetaren förmått göra det så alltigenom svenskt som det verkligen är.»

(Gotlands Allehanda.)

Elkan & Schildknechts Musikhandel

28 Drottninggatan 28.

Ludwig van Beethoven,

vackert porträtt å kartong, finnes i bok- och musikhandeln à **50 öre.**

Svensk Musiktidnings Expedition.

Innehåll: Wilma Norman-Neruda (Lady Hallé, med porträtt). — Etienne Nicolas Méhul (med porträtt). — Kantat af A. E. Karlfeldt, med musik af H. Alfvén, utförd å kgl. teatern d. 1 jan. 1900. — Blandad konst, af R. Batka. — Om tempots modifikation vid pianospelning. — Följetong: Piccinis debut som komponist. — Musikpressen. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från våra grannland och andra land. — Annonser.

STOCKHOLM, CENTRAL-TRYCKERIET, 1900.